Dorel Ghemu

DE-ALE VIEŢII

Prefaţă

Viaţa este darul cel mai de preţ pe care l-a primit omul de la Dumnezeu. E mare lucru să fii Om, să poţi mulţumi pentru bune şi rele, într-o lume care nu este întotdeauna generoasă. Câtă dragoste de viaţă şi de oameni se simte fremătând în filele acestui volum de poezie, care invită la trezvie. Poetul ne îndeamnă „Să ne trezim din curgerea nopţii!" şi să vedem, cu ochii sufletului, Frumosul. Ne invită să descoperim frumuseţea din cântecul ciocârliilor, din spectacolul imaculat al livezilor înflorite, din râsul unui copil sau din trupul gârbovit de ani al bătrânului Gheorghe, care şi-a dedicat întreaga viaţă muncii. Acestui poet, frumosul i se arată în multe ipostaze, pentru că el priveşte, cu ochii spiritului, la tărâmul deşertăciunilor.

Volumul de poezii, „De-ale vieţii", cu titlu revelatoriu pentru tema centrală a condiţiei umane, nu este doar o fărâmă din universul interior al autorului, ci imaginea vieţii înseşi, cu toate etapele, începând cu primul plâns, cu primul sărut, prima iubire, prima dezamăgire, prima luptă pieptişă cu greul, până la vârsta maturităţii, când aproape toate cărările meşterului Destin sunt bătătorite deja. Aşadar, fiecare dintre noi ne regăsim în aceste versuri scrise cu atâta gingăşie şi plămădite cu migala „omului meşter", care niciodată nu a renunţat la visul său de „a zbura", de a se înălţa, prin cuvânt, în lumea spiritului. Acest „meşter de cuvinte" este însuşi poetul, pe care zeiţa Fortuna l-a pus la grea încercare.

*De remarcat optimismul său contagios, care, în ciuda luptelor pierdute de-a lungul vieţii, în ciuda aripilor ce „s-au topit în soare", iremediabil, l-a ajutat pe poet să reînvie din propria cenuşă şi să găsească drumul către lumină, către cer. Interesant că zborul nu l-a ameţit şi nu l-a făcut să uite unde se află lutul, substanţa din care-a apărut. Eul poetic zboară către cer, privind, precaut, în jos, nu cu umilinţă, ci cu înţelepciune. Astfel, el „stoarce foc" „din răsuflarea rece, a pietrelor" şi izvodeşte un ţel mai înalt, care să ajute la ilumi*narea *spirituală a întregului univers. Focul devine aici simbolul cunoaşterii, al combustiei interioare, specifice actului creator şi, bineînţeles, al*

renașterii interioare.

Rădăcinile acestui optimism se regăsesc în capacitatea poetului de a crea, imitându-l pe Creator, dar mai ales de a hrăni mintea copiilor, cu visuri ziditoare, de a-i ajuta, de la catedră, să devină și ei oameni. De asemenea, conștiința într-un destin special, călăuzit de o stea, i-a fost de mare ajutor în momente de cumpănă, „de lungă pribegie/ Pe marea învolburată a trecerii", unde, pe imensa tablă de șah a vieții, a luptat cu perfidia nebunului și cu încăpățânarea autosuficientă a omului-cal. Astfel, sufletul său s-a primenit, s-a îmbrăcat în haină de sărbătoare, devenind lamură încercată, capabilă să ajute la (re) construirea unei lumi mai bune, bazate pe cuvântul creator.

Un scut protector, în bătălia de pe tabla de șah a vieții, îl reprezintă femeia-regină, „năvalnică", precum „o boare de primăvară". Poemele închinate iubirii sunt de o rară sensibilitate, pentru că acest sentiment unic este surprins cu discreție și candoare pudibondă, dar mai ales pentru metaforele sui-generis atribuite femeii. Astfel, întreaga poezie erotică devine un omagiu adus prezenței feminine, alma mater a acestui univers poetic. Surprinsă în diferite ipostaze, de „dalbă mireasă neînceputǎ", de „clocotitoare Madonă", de „arzătoare Evă", de Fata Morgana, de preafrumoasă Elena sau Cleopatra, femeia reprezintă spiritul etern, ce stă de veghe la hotarele Raiului pe care poetul l-a creat, din cuvinte, gânduri și trăiri intense, păstrând mereu vie candela iubirii. Ea veghează ca fericirea să nu se altereze și pentru ca fiecare zi să fie un nou răsărit. Ocrotindu-l ca o aripă de înger, femeia este „izvorul vieții și-al iubirii", fără de care nimic nu are sens. „Cu marea în priviri" și cu zâmbetul tandru, iubita devine „Coloana infinitului/ Pe care se sprijină întreaga lume/ Aidoma unui orizont rotund/ Ce zâmbește soarelui". Așadar, femeia este ea însăși un univers perfect, ce doar poetului i se dezvăluie, naivă sau iubitoare ca o mamă.

Iubirea este „un joc în doi/ Și serios ca-ntr-o poveste", cu roluri bine stabilite, de-a mama și de-a tata, între două suflete pereche, două jumătăți ce sunt atrase de dorul dor, pentru a recompune androginul. Acest joc presupune multe căutări, așteptări, rugăminți, îmbrățișări, plecări pe apele înspumate ale vieții, reveniri, promisiuni, jurăminte și mai ales vise. A iubi, pentru poet, înseamnă a visa împreună, a se întâlni cu iubita în același vis, creat din raze de soare și de lună. Tumultuos și puternic este jocul iubirii. Asemenea lui Ulise, eul poetic respinge amăgirile acestei lumi, pentru a se arunca în valurile înspumate și

dătătoare de viaţă ale erosului.

Iată că viaţa este, în viziunea autorului, un drum lung, pe care omul, „cenuşă de stea", „scânteie cu genă de soare", îl parcurge cu speranţă, alteori cu dezamăgire, către cer, pentru a găsi lumina. Închinându-se la altarul iubirii şi aducând ofrande creaţiei, poetul rămâne „un Prometeu" ce „se zbate în chingile ideilor", „un fântânar" ce sapă neîncetat după apa vieţii, pentru ca aceasta lume să-şi găsească frumuseţea.

Prof. drd. Luminița-Maria Agache-Ivan

DE-ALE VIEŢII

Am răsărit pe pământ plângând
Din seminţe selecţionate ale universului
Ne-am răspândit ici şi acolo.
Fiecare cu o stea deasupra
Şi ne-am numit de atunci Oameni
Şi am chibzuit, şi am muncit.
Şi ne-am iubit.
Se ştie bine.
Să ajungem ce suntem:
Uneori ne surprindem
Ba întineriţi, ba îmbătrâniţi.
Ba trişti, ba veseli.
Ba curaţi, ba pătimaşi.
Aşa cum ne-au menit ursitele.
Cu ţipă de cucuvaie
Sau cu tril de cuc singuratic.
Alteori ne jucăm, ne supărăm
Şi iarăşi visăm
Şi unda trecerii curge prin noi.
Fără să ştim.
Ca o boală parşivă
Care ucide fără să doară.
Şi, deodată, meşterul Cronos ne va striga:
„Linişte, gălăgioşilor.
Dezvăluiţi-vă şi nu mai aruncaţi cu rachete în mine.

Că a sosit clipa mântuirii!”
Și peste tot se așterne o liniște deplină.

TREZIRE

Să ne trezim din curgerea nopții.
Din noaptea fără formă și fără nume!
Păşind pe urmele zeilor.
Să intrăm în Altarul mântuirii
Așa cum ne-am desprins din Adam
Și din jumătatea lui sensibilă.
Echilibrul dintre bine și rău
Ne-a eliberat, dându-ne drept piatră de hotar
Clipa prezentului.
Să ne trezim din curgerea nopții
Și să urmăm steaua revelației
Care ni se arată într-o iluminare a speranței.
Astfel, mai avem o șansă de urmat.
Hazardul să ne fie împlinire.
Golul slăbiciunilor ne mai îmbie încă
Și din mărul cu păcat cu toții muşcăm.
Că în el stă sămânța ispitei.
Și nu în şarpele ce se zvârcolește în țărână.
Acesta s-a împovărat cu blestemul
Și noi cu iubiri înșelătoare.
Până la un semn al certitudinii.

GENEZĂ

Așa cum s-a hotărât într-o Pravilă prescrisă.
Ne-am născut fiecare
Dintr-un interior de femeie.
Cu câte-o oglindă fragilă
Care reflectă.
Din noi spre noi.
O taină tăcută.
Cenușa de stea.
Ce ne compune.

Mai arde încă.
Dar fericirea aceasta dăinuie
Cât o bătaie de inimă.
Seva pământului curge prin noi
Prin căi perpendiculare.
Din nod în nod.
Căpătând noi traiectorii
Spre bolţile reci de lumină.
Ne-am născut hazard din hazard.
Pentru creaţie să suferim.
Cu ea să ne cântărim menirea
Şi să aşteptăm puterea luminii.
Să ne lumineze.

ŞI IAR E ZI

Şi iarăşi e zi, şi iar inima-i plină
Şi astfel şi-n noi se face iar lumină.
Din noapte săltăm împovăraţi de vise
Şi-afară ieşim cu braţele deschise.
Tot cerul senin în noi se oglindeşte
Şi raza din el pe toţi ne izbăveşte.
O rugăciune înalţă către soare
Ciocârliile în văzduh plutitoare.
Şi iarăşi e zi, şi iarăşi ne luminăm.
Şi iarăşi mai puri bucuria cântăm.
Ca-n nişte oglinzi mişcătoare ne privim
Unii pe alţii şi renăscuţi ne zâmbim
Ciocârliile înalţă spre zări albastre
Un cântec comun în limba vieţii noastre.
Şi iarăşi sădim în ţărmul de lumină
O floare de vis, speranţa senină.

MÂNTUIRE

Imaginea ta, copile.
Adesea mi se-arată.
Cu ochi întrebători, cu mină de mustrare.

Tu eşti pe-un ţărm şi eu pe altul
Şi, între noi, tălăzuieşte-o viaţă
Că destinul ne-a rupt inegal:
Tu, visul meu
Şi eu un trist ecou
Tu o speranţă
Şi eu o ipoteză.
De ce, copile.
Zâmbetul tău e-o floare de cactus
Şi zborul tău e-o piatră sub râu?
De ce nu intri-n joc
Alături de ceilalţi
Să te crezi războinic sau prinţ prealuminat?
Tu mă priveşti tăcut
De pe ţărmul tău luminos
Şi te tot miri de mine.
Ca pe-un străin mă tot priveşti a teamă.
Cu jertfa ta mă consolezi în taină.
Cu jertfa ta, copile.
M-ai mântuit de ce-aş fi fost vreodată.

METAMORFOZĂ

Tu îmi luminezi serile şi clipele-mi înmiresmezi
Cu adierea ce curge de pe înfloritele livezi.
Când îmi apari zâmbitoare şi eu din tăcere cobor.
Luna s-aprinde mai plină şi trandafirii ard de dor.
Deşertul din mine mocnind te soarbe ca pe o bură.
Să visăm mână în mână, să şoptim gură pe gură.
Într-o singură trăire dorul dor să te topească
Astfel mă umplu de tine ca un fagure de miere.
Unei sorţi nepotolite să-i ofer tot ce mi-ar cere.

INVOCAŢIE

Copile, dintr-o poză şifonată.
Privirea ta mă mustră ne-ntrerupt.
Că ţi-am umbrit făptura fără vrere

Şi colierul viselor ţi-am rupt
Ţi-am prăbuşit tot zborul într-o clipă.
Storcându-ţi lacrimi multe de amar.
Ţi-am risipit iubirea ne-ncepută
Şi ţi-am închis speranţa în sertar.
Acasă, când revin, te văd aievea.
Zburdând şi chicotind pe sub copaci.
Te uiţi chiorâş la mine, năzdrăvane.
Şi cu-al ispitei deget semn îmi faci.
Te ridici zâmbind către lumină
Ca floarea pe un lujer visător.
Te închinai la chipul maicii bune
Ca îngerul să-ţi fie protector.
Erai prieten sincer cu oricine
Şi fericit cu toţii te jucai.
Nici nu gândeai la vreun destin amarnic
Şi lumea îţi părea un veşnic rai.
Copile, dintr-o poză şifonată.
Străin ţi-am fost şi-acum străin îţi sunt.
Zadarnic mai încerc din amintire
Să te dezmierd cu gândul meu mărunt.
De m-aş întoarce mii de ori la tine.
Acelaşi drum l-aş duce pe sub cer.
Că steaua nenorocului e una
Şi toate se vor pierde în mister.

JOC DE VISE

Când eram copil la mama.
Visele-mi păreau un joc
Şi, vrăjit de-atâta bine.
Nu ştiam de nenoroc.

Visam ţări numai cu zâne
Şi numai cu Feţi – Frumoşi.
Visam cărţi cu multe poze
Şi pitici buni şi bărboşi.

Visam munţi de ciocolată
Şi o groază de maşini.
Visam mersul sus pe sârmă
Şi-un morman de bani peşin.

Visam să fiu şi eu tată
Şi bunic cu mulţi nepoţi.
Să fiu fotbalist celebru.
Să-i pot bucura pe toţi.

Dar acum, pe culmea vieţii.
Viitorul mi-e trecut.
De-aş mai fi copil o dată.
Le-aş lua de la-nceput.

Dintre visele măreţe
Mi-a rămas cel mai mărunt.
Că, visând la mers pe sârmă.
Nu credeam să fiu ce sunt.

CÂND O FEMEIE

Când îţi zâmbeşte tandru o femeie.
Se-nseninează toate deodată.
Gheţarul nepăsării se topeşte
Şi ai dori să-ţi mai zâmbeasc-o dată.
Surâsul ei e-o sinceră dovadă.
Că eşti dorit, că uşa ţi-e deschisă:
E o chemare-a inimii curate.
E un semnal de dragoste promisă.
Când te sărută tandru o femeie.
În noapte se aprinde o lumină
Şi ai visa mereu, dacă se poate.
În palme calde sufletul să-ţi ţină.
Acel sărut e-o tainică pecete
Pe inimă, pe-ntreaga ta simţire
Şi-l porţi temeinic adâncit în sine.
Ca pe un dulce mugur de iubire.

Când te iubeşte tandru o femeie.
O altă existenţă lumea-ţi pare
Şi, contopiţi de tot în timp şi-n spaţiu.
Definitiv doar pentru ea te are.

DESCOPERIRE

Când Adam şi-a descoperit în palmă
Linia vieţii cât şarpele păcatului
A simţit un gol avid
În locul de unde
Arzătoare Eva s-a desprins.
Ea, cea mai frumoasă parte a lui.
Şi mai dureroasă…
El a numit golul acela dorinţă.
S-o pună la loc.
Să nu-l mai doară.
Altă dată şi-a pus palmele pe piept
Şi a simţit sub degete
O zvâcnire fierbinte.
Peste care Eva şi-a pus buzele
Şi-atunci a înflorit iubirea
Şi au rodit două jumătăţii egale.
Într-o perpetuă atracţie.
Din această inevitabilă necesitate
Ne-am născut noi.
Primele fructe ale iubirii
Şi, de atunci, ne căutăm implacabil
Jumătatea ideală.

CĂRUŢA CU ILUZII

Odată s-a oprit în mijlocul drumului
O căruţă cu iluzii
Şi un visător iluzoriu.
Cetăţenii s-au bulucit
Cu lăcomie.
Care mai de care să fie primul

Crezând că se vinde o marfă rară.
Şi vânzătorul a strigat
Să se facă ordine.
Şi toţi s-au aşezat la coadă răbdători.
Într-un şir indian.
Parcă interminabil
Eu eram ultimul din coadă
Bucuros că am un loc asigurat.
Toţi de toate vârstele
Ieşeau fericiţi.
Cu buzunarele doldora de marfă rară.
Într-un târziu nedefinit.
Am ajuns şi eu la cântar.
Dar fatală clipă.
Marfa se terminase
La o umbră gârbovă
Ce fusese femeie respectabilă odată.
Şi vânzătorul mi-a şoptit
Să vin şi mâine.
La prima oră.
Şi m-am întors acasă.
Pe un alt drum.
Să nu mă mai vadă nimeni.
A doua zi, căruţa.
S-a oprit la marginea drumului.
Şi eu am fost primul la rând.
Dar… stupefacţie:
Banii mi se demonetizară.
Dar sublimul vânzător mi-a oferit.
Pe degeaba o grămadă de marfă
Să-mi umplu cu ea deşertăciunea.

SCÂNTEIE ISCODITOARE

El, omul.
Scânteie iscoditoare în scrumul deznădejdii
Şi spulberat de boarea dorinţei.
El îşi aminteşte vag.

Ca într-un vis îndepărtat.
Cum suflet fiind zbura.
Zbura lin alături de alte suflete
La chemarea Atotputernicului
Să le dea un ordin.
Să-şi săvârşească un nou destin.
Acum, bietul om.
Zămislit din piatră, din ţărână şi din iubire.
Caută locul acela necunoscut
De unde a fost izgonit.
Pentru a pătimi sau pentru a exalta.
Priveşte spre cer.
Dar limpezimea cerului e mai limpede decât privirea lui
Şi lacrimile îi înnourează ochii.
Întinde mâinile a zbor.
Să pipăie aerul străveziu.
Dar îl dor degetele
Şi în palme se adâncesc mereu meandrele vieţii.
Apoi îşi apleacă urechea spre sine
Şi-şi ascultă adâncul clocotind de lumină
Şi, de la capătul celălalt al drumului.
Aude un glas ofilit
Care îl cheamă
Să-i dea ultima dezlegare pentru zbor.

GHEORGHE

Bătrânul abia păşeşte
Spre ultimele sale ţinte.
Oboseala îl reprimă.
Dar merge ţanţoş înainte.
E-o umbră vie pe pământ.
Cărând în spate o povară.
Uitat de toţi şi gârbovit.
Către apus mereu coboară.
El holde nu mai vede-n jur.
Deşi ogorul îl îmbie.
Privirea îi mocneşte-n piept

Ca un tăciune-n agonie.
Un rob al câmpului a fost
Şi rob pământului rămâne.
De mic cu glia s-a nfrăţit.
Să rumenească-n vatră pâine.
În zori se ridica din somn
Şi-şi limpezea în rouă faţa.
La răsărit se închina
Să-i fie bună dimineaţa.
Apoi cu boii înjugaţi.
Spre ţarină drumul întins ţinea.
Îl lumina un dor ascuns.
Călăuzit de blânda lui stea.
Vlăstare din el au crescut.
Ca dintr-un trunchi cu rădăcină
Şi acum, uitat şi părăsit.
Cu amintirile se-alină.
E badea Gheorghe cel din sat.
Cu casa între flori zidită.
A fost destoinic şi-a fost bun
Şi viaţa i-a fost împlinită.
Acum abia mai păşeşte
Spre ultimele sale ţinte.
Aura lui să rămână
O vie-aducere-aminte.

LA CRÂŞMĂ

Crâşma gâfâie cu uşa deschisă.
Expirând aburi cleioşi de alcool
La o răscruce de căi încâlcite.
Clienţii nebărbieriţi
Propulsaţi de o sete flămândă.
Intră grăbiţi în ea.
Ca-ntr-un pântecos butoi
Plin ochi de o ceaţă stătută de tutun.
Unul câte unul, clienţii.
Ajunşi lângă tejghea.

Se scotocesc adânc în buzunare
Şi cu mâini tremurânde.
Întind monedele depreciative şi zornăitoare.
Aici, în bodegă, hărmălaia de glasuri
Urcă şi coboară în ritm de val.
În ritm de euforie.
Unii râd, alţii plâng.
Unii se pupă, alţii se înjură.
Dar, mai ales vorbesc deodată.
Fără a se înţelege.
Aici timpul mort se scurge odată cu fumul.
Aici prezentul încremeneşte un ceas
Pe stelele rotitoare din pahare.
Aici toţi sunt egali.
Toţi sunt binevoitori şi sinceri.
Aici numai se intră.
Când se iese, nu se mai ştie.
Dar îngrijitorul le mătură paşii împleticiţi
De pe mozaicul lunecos
Al pierderii demnităţii umane.

RESEMNARE

E-o fericire să te naşti
Din pură întâmplare.
Perpetuându-te iubind
Din zare-n altă zare.
Îţi faci din fiecare zi.
Pe rând, o nouă cruce.
Dar să nu porţi pe umeri
Fără sens ce nu poţi duce.
Te-mbeţi cu clipe fel de fel.
Cât timp nimeni nu ştie
Şi intri-n ritm
Şi va-ngheţa în tine-o veşnicie.
De pasăre şi de melc
Printr-un sfârşit eşti strâns legat.
Ca în sensuri paralele

Toate curg împreunat.
Din câte arme foloseşti
Doar gândirea-ţi mai ascuţi
Şi crezând mereu în şansă
Cu misterele te lupţi.

E-o întâmplare să-ntrerupi cursul unei mari tăceri şi, resemnat, să te împaci doar cu clipa cea de ieri.

Aşa cum lumina a înflorit
Din întuneric
Şi, fericirea s-a născut
Din gândul cel himeric.

VOIAM SĂ TE IUBESC

Voiam să te iubesc intens.
Ca pe-o dalbă mireasă neîncepută.
Dar pluteai pretutindeni
În oglinda nemărginită a eului meu.
Pluteai spirit limpede
Risipit fremătător în mine
Şi nu puteam să te adun în braţe.
Să-ţi simt căldura şi alinarea.

Voiam să te iubesc total.
Dar tu pluteai imagine luminoasă.
Când mai aproape când mai departe.
Indolentă ca o Fată Morgana
Şi-mi era dor, tare dor
De sâni, de coapse.

Voiam să te iubesc intens.
Să te asimilez total.
Dar erai numai poezie.
Poezie nescrisă, fără nume
Şi ardeai în mine mocnit
Şi nu mă puteam uşura nicicum de tine.

Şi acum te mai iubesc arzător.

Dar te iubesc superior
Şi mi-e dor întruna, mi-e dor!

DOINĂ DE TOAMNĂ

Toamna scurmă peste tot
Cu mâini reci de vânt nebun.
Eu mă rog de cel hazard
De prin frunze să m-adun.
Trilurile s-au topit
Mistuite-n stropi de ploaie.
Zborurile s-au închis
Sub aripile greoaie.
Gurile de văgăuni
Varsă caiere de ceaţă
Şi pe culmi prin mărăcini
Luciul brumei se răsfaţă.
Sufletele mari şi mici.
Cuibărite-n straie groase.
Îşi ţes năzuinţe noi
Din visările duioase.
Toamna-nfăşurată-n gri
În adâncuri iarăşi scurmă.
Vara s-a retras demult
Fără păs şi fără urmă.
Nori cu duhuri de stafii
Au sorbit şi-ultima rază
Toate florile s-au strâns.
Numai două mai veghează:
Una-i floarea cea de vânt.
Printre crengi se vârtejurişte.
Alta-i floarea dorului.
Pe mine mă pustieşte.

ÎN TRECERE

Timpul ne-a presărat pe tâmple
Un pic de zăpadă

Și-o pasăre albastră
Din zori vine să ne vadă.
Osia vieţii scârţie
Din ce în ce mai tare
Și pasul de mâine
Din ce în ce mai mult ne doare.
Tu priveşti înainte în gol
Și tremuri de frică.
Eu privesc înapoi
Tremurând la lumea cea mică.
Tu vezi că jumătatea de cale
E mai puţină.
Eu văd chipul mamei zâmbind
În cea dintâi lumină.
Un vânt iscat pe culme
Pe amândoi ne pătrunde
Și ne-ntrebăm surprinşi
De când e vântul şi de unde?
Vrem să ne-ascundem pentr-o clipă
Sub o stea unică.
Dar calea pe care păşim
În jos se întunecă.
Destinul unui ev comun.
Cu licărire sumbră
Ne însoţeşte peste tot
Fidel cu-aceeaşi umbră.

BĂTRÂNUL PAN

Bătrânul Pan mai vine în nopţi de Sânziene
Cu naiuri de vânzare pe plaiuri dunărene.
Aici ascultă frunza cum din adânc doineşte
Și, copleşit de farmec, de dor se-mbolnăveşte.

Îşi acordează lira la stele şi la lună
Și-apoi nemărginirea de viersul lui răsună.
Copilele frumoase prin somn sfios suspină.
Dar el sosind în taină c-un cântec le alină.

Cu flori sub cap flăcăii la zâne dragi visează
Şi-o clipă a lor soartă în vis se luminează.
Bătrânul Pan şi astăzi mai vine fără veste
În nopţi de Sânziene pe plaiuri de poveste.

Prin el natura-ntreagă se-nalţă-n slăvi şi cântă
Şi-n toate-şi varsă harul cu o iubire sfântă.

DIMINEAŢA

Dimineaţa picură de pe fruntea soarelui
Pe buze de trandafir şi în cupe noi de crin
Purificând sufletele de duhul nopţii
Şi aşa să renaştem împrospătaţi pe deplin.

Culorile răsar înviorate din raze
Şi, rând pe rând, dizolvă umbre întunecate.
Uşoarele aripi de lumină se ridică
Spre cerul inundat intens de seninătate.

Limpezite de zorii calzi, pleoapele se deschid
Ca petalele sărutate de stropi de rouă
Şi, când cortina zărilor în azur se pierde.
Pe scena vieţii se-nfiripă o lume nouă.

Şi, când soarele-şi înalţă coroana-n orizont.
Dimineaţa îşi deschide luminoasa poarta.
De peste tot, actorii se-adună la serbare:
Spectacolul începe şi-o altă zi se-arată.

ASPECT DE VARĂ

Aici la mine plouă cu stropi grei şi reci
Şi dincolo, foarte aproape, e soare şi senin.
Între mine şi acolo
Se întinde un hotar vulnerabil de lumină.
Un pas să fac şi sunt dincolo.

Un singur pas de-aş face.

De pe mine curg şiroaie de fiori
Şi copacii zgribuliţi se apleacă spre pământ.
Dincolo veselia e în toi
Şi mişună zborului, multe zboruri.
La mine stihia se leagă la cap şi la ochi
Cu duhuri de ceaţă
Şi pe umărul ei zvâcnesc fulgere zănatece.
Dincolo curcubeul leagă cerul cu pământul
Şi pe care coboară îngerii cu crini în mâini
La mine plouă
Şi dincolo e soare.
La mine e iadul
Şi dincolo parcă e raiul:
Sunt deopotrivă cele două feţe limită
Ale aceluiaşi anotimp ipocrit.

SENZAŢII

Uneori mă desprind de mine
Cu senzaţia de aripi între omoplaţi
Şi zbor gând călător.
Vultur lângă vultur.
Albastru lângă albastru.
Cu Pământ lângă Pământ zburător.
Născut dintr-o cenuşă de stea
Şi ea zburătoare
Printre alte zboruri.
Când mă reazem de un copac.
Am senzaţia de frunze
Reci şi foşnitoare.
Şi ele cu senzaţie de zbor
Şi trupu-mi devine trunchi
Şi răsuflarea-mi devine aromă de măr
Crescut în gâtlej.
Semn al păcatului dintâi.
Când mă cufund în lanul de grâu.

Până la suflet să-mi ajungă.
Am senzaţia de sămânţă
Semănată în ţărână
Şi-mi încolţesc aripi verzi.
Pentru o nouă primăvară
Şi mă învăluie mireasma de pâine caldă.
Cu chip de soare.
Altă dată mă trezea din somn
Cu senzaţia de ea.
Fierbinte şi catifelată ca ispita
Şi tresar la o nouă senzaţie
Mai dezlănţuită
Şi mistuitoare ca iubirea.
PREZICERE

Astă primăvară o vrăjitoare
Mi-a citit în palmă
Că voi muri înecat
Şi, de frică.
Repede am învăţat să înot.
Într-o zi însorită
Mi-a răsărit în cale ea.
Cu marea în priviri
Şi brusc talazuri fierbinţi de tentaţie s-au năpustit în mine să mă sufoce dar am ştiut să înot spre ţărmul meu verde şi calm.
Altă dată, pe înserate.
Ea mi-a străfulgerat dinainte
Şi, cu întunericul din priviri
Să mă înec ispitea.
Dar m-am salvat.
Înotând spre ţărmul meu salvator.
Că nu voiam să mor atât de tânăr.

INCERTITUDINI

Noi suntem schimbători şi trecători
Ca vremea poluată de noi înşine.
Cu câteva anotimpuri incerte.

Suntem soare blând şi soare arzător.
Suntem cer senin şi adânc
Fântână în fântână.
Suntem nori tulburaţi de furtună
Şi spintecaţi de fulgere sclipitoare.
Suntem nori de nea legănată
Şi, din când în când.
Suntem nişte adieri de primăvară.
Noi suntem zâmbet şi lacrimă.
Şi suntem stăpâni trişti şi sclavi veseli.
Suntem începutul şi sfârşitul.
Suntem aici, şi dincolo.
Suntem ca vremea cea denaturată de noi înşine
Şi toate acestea la un loc s-ar părea să fie o plăpândă iluzie.

CUVINTELE

Cuvintele se nasc şi locuiesc în noi.
Ca albinele în stup:
Unele vin din trecut.
Altele urcă în viitor.
Unele caută florile.
Altele caută stelele.
Unele mângâie.
Altele înţeapă.
Unele alină.
Altele dor.
Unele cuvinte sunt uşoare ca fulgii.
Altele atârnă grele ca pietrele
Şi lovesc dacă sunt lovite
Matca mereu vie a cuvintelor
Sălăşluieşte în fagurii gândului.
De unde tinerele vlăstare
Coboară uşor pe buze.
Vibrând şoapte firave.
Ca pe margini curate de urdiniş
Îndulcit de lumină
Cuvintele migrează zburând.

Din om în om
Şi din pom în pom.
Din dor în dor
Şi din stea în stea.
Sunt prinse în zbor
De vârfurile dibace ale penelor.
Apoi sunt înşirate.
Unul câte unul
Pe albul filelor.
Ca într-un insectar miraculos.
Aşezat pe rafturi de aşteptare.
Alte cuvinte mai grele sunt încrustate în lemn sau în piatră.
Căpătând astfel nemurire din veşnicie.

RUGĂ RETORICĂ

Şi-aşa-mi vine câteodată
Să te rog, mamă.
Să mă mai naşti o dată.
Că mult, mult mi-e dor
De ceea ce aş fi fost.
Şi mult mi-e lehamite
De ceea ce am fost.
Poate că ursitele vor chefui
Şi vor dansa pe marginea orei de început.
Poate nu voi mai râde la lună
Şi voi plânge şi eu.
Ca toţi nou născuţii.
Poate că sufletu-mi
Nu va mai fi înfăşat în carne.
Ci în lumină sfântă de primăvară.
Să fiu sorbit de frunze
Şi să înmuguresc odată cu ele.
În grădina ta.
Mamă bună!

MEŞTERUL DESTIN

Meşterul destin şi-a făurit.
Din raţiunea menirii un cântar cu două talere
Perfect egale:
În unul aşază binele.
Infimă cu infimă.
În altul pune răul.
Picătură cu picătură.
Nimic nu scapă pe de lături.
Noi implacabil gustăm din amândouă.
Rând pe rând.
Într-o ordine prescrisă
Şi, se pare, echitabilă.
Eu şi tu, frate.
Am gustat mai întâi din al doilea.
Să-i mântuim pe ceilalţi.
Că aşa e frumos.
Şi acum aşteptăm cu răbdare.
Cu infinită răbdare.
Să ne înfruptăm şi din primul.
Cum ne este rânduiala
Că, de fapt, este
Tot ce ne-a mai rămas în cutia Pandorei.

PERPETUARE

Tu înfloreşti în fiecare anotimp.
Şi ziua şi noaptea.
Că aşa ţi-e menirea.
De când ai fost înrădăcinată în glia noastră.
Înfloreşti sub chip de pom.
Sub chip de trandafir.
Sub chip de crizantemă.
Ieri ai înflorit
Sub chip de măr.
Prima dată toamna
În grădina de aur.
Fructul tău se ridică deasupra drumului fără nicio interdicţie
Uneori, iarna.

Te scuturi de câţiva stropi de zăpadă.
Dar sunt efemere petale ofilite.
Alteori, vara.
Suferi de secetă.
Dar sub ploaia de săruturi.
Înmiresmezi tumultuoasă.
Şi, aşa, anotimp de anotimp.
În Raiul nostru primitor.
Revii mereu înfloritoare.

OMUL MEŞTER

Omul meşter a visat întruna să zboare
Deşi unele aripi s-au topit în soare.
S-a înălţat spre cer şi a coborât în lut.
Dar, întărit a luat-o de la început.
Din răsuflarea rece, a pietrelor a stors
Focul şi la un alt vis îndrăzneţ s-a întors.
Şi-a luminat uliţa şi casa cu stele
Pescuite din râu şi s-a-ncălzit cu ele.
S-a strecurat prin fir din depărtări pe sine, să se audă şi să se vadă mai bine.
Din flori a stors miresme şi tone de culori.
Cu ele să se joace copiii visători.
A adunat în palme milenii de avânt.
Să-i fie mai uşoară menirea pe pământ.

ÎNTOARCERE

Mă întorceam la casa copilăriei
Dintr-o lungă pribegie
Pe marea învolburată a trecerii.
Am păşit pragul neştiutor de moarte
Şi acolo m-a surprins copilul de altă dată.
Umbra unui vis mă urmărea
Înrădăcinată în paşii mei;
Încleştată pe drumul destinului.
Strigam copilul pe nume.

Dar numai ecoul gândului îmi răspundea
De pe tărâmul amintirilor.
Şi aşa, amintirea ba ne apropia, ba ne îndepărta.
Ca într-un joc fără sfârşit.
Un joc de-a Baba – oarba:
Eu eram copilul.
Tu erai maturul.
Eu veneam spre tine.
Tu veneai spre mine.
Eu aveam ochii umbriţi.
Tu aveai ochii uimiţi.
Eu mă furişam departe.
Tu jucai numai pe-o carte.

PEISAJ NOCTURN

E noapte şi tăcere, e noapte şi uitare.
În depărtări înalte o stea prin somn tresare.
Clipeşte abia pierdută în negura pustie
Şi-n jurul ei se ţese un văl de poezie.
Sub secera de lună o taină lin pluteşte
Şi-un semn al întrebării pe buza ei mijeşte.
Tot mai adâncă-i noaptea în hrubele terestre
Şi aripi de poveste se-ntind pe la ferestre.
Obscurul năzuieşte spre raza din privire
Şi dorul dă năvală spre – un suflet trist din fire.
Al păcii sfinte înger cu zâmbet blând şi dulce
Coboară-n rugăciune, în inimi să se culce.

SUNT CA O ZI

Sunt ca o zi ce-a izvorât din întuneric
Şi soarele mi-e suflet.
Sângele meu cald şi pur se dizolvă
În eterul timpului ascet
Flori, păsări şi albine sunt copii de-ai mei buni
Şi trecători ca mine;
Lor le dăruiesc frumuseţea

Şi limpezimea zărilor senine.
Privirea mea curată ucide orice umbră.
Luptându-se cu ea.
Dar, uneori, nori răi şi reci de supărare
Îmi apasă fruntea grea.
Sunt ca o zi ce-a izvorât din întuneric.
Trăiesc şi-apar o dată.
Urmez acelaşi joc jucat de toate.
Pe-aceeaşi cale fără plată.
La ţărm de-amurg gurile nopţii
Îmi vor sorbi lumina obosită.
Dar sufletu-mi proaspăt va pluti
Peste moarte, spre o altă zi menită.

INFIRMUL

Infirmul coboară în stradă că e răcoare.
Privirile cad peste el şi rănesc mai tare.
Parc-ar fi o nălucă pe cârjă aplecată
Şi calea i se pare o punte suspendată.
Durerea din coapsă i se arată pe faţă
Dar trebuie să meargă aşa până la piaţă.
A fost şi el tânăr cândva şi plin de putere.
A avut vreo trei copii şi-o frumoasă muiere.
A cunoscut cândva şi el viaţa cea frumoasă.
Dar l-a lovit hoţeşte Fortuna nemiloasă.
Acum este „infirmul" şi toţi îl compătimesc
Şi de peste tot privirile mai rău îl rănesc.
Se duce-ncet bătrânul să-şi cumpere o pâine
Şi printre boschete îi linge piciorul un câine.

OMAGIU FEMEII

De la tine, eternă femeie.
Începe trecutul şi se preamăreşte viitorul.
Imaginea ta se întinde peste toate.
Ca o aripă străvezie a destinului.
Tu eşti Coloana infinitului

Pe care se sprijină întreaga lume.
Aidoma unui orizont rotund.
Ce zâmbeşte soarelui.
În aura braţelor tale
Cântăreţii îndrăgostiţi
Revarsă din liră râuri de melodii
Şi meşteresc cu pana cuvintelor
Monumentale poeme.
În numele tău de Elenă sau de Cleopatră.
Războinicii, înnebuniţi de frumuseţea ta.
Şi-au jertfit iubirea
În războaie sângerate.
Mai întâi iubită ai fost.
Apoi mamă eternă.
Evă cu miez de viaţă.
Adam din mine te simte mereu.
Ca pe o dulce rană.
Deschisă pururi spre tine.
În tine veşniceşte
Izvorul vieţii şi-al iubirii.
Fără de care existenţa
Nu poate fi existenţă.
De aceea, îţi zic:
Laudă ţie.
Eternă femeie
Minune minunată!
PRAGUL FATIDIC

Între mine şi tine
A existat mereu
Un prag implacabil
Ce urc şi cobor.
În ritmul aspiraţiilor mele.
Eu te priveam.
Tu mă priveai.
Eu te-auzeam.
Tu m-auzeai.
Eu te doream.

Tu mă doreai.
Când mă apropiam.
Pragul mă lovea peste genunchi.
Scrâşnind de plăcere.
Când întindeam braţele
Să le îmbrăţişez.
Pragul îmi lovea umerii.
Scrâşnind cu uşurare.
Apoi eu mă apropiam.
Tu te îndepărtai.
Eu mă înălţam.
Tu te coborai
Eu mă-ntunecam.
Tu te luminai.
Şi, de atunci, iată:
Strădania mea
A rămas fatidic
La stadiul de intenţie.

POETUL COMPLICE

Când plânge poetul pe cuvinte.
Lăcrimează şi frunzele, şi stelele.
Lăcrimează şi pietrele sculptate sub formă de inimă.
Lacrimile norilor se prefac în fulgi.
Şi fulgii se prefac în râuri fierbinţi de amintire.
Sângele eroilor devine aur roşu.
Poleind treptele viitorului.
Pulsul poetului este baterea frunzelor în vânt
Dornic de zbor eliberat din durere.
Lacrima poetului e clipa ce caută veşnicia
Ca pe-un tărâm izbăvitor.
Plânsul lui este lumina făcută din cuvinte
Ce înseninează frunţile.
Este glasul sunetelor nerostite încă.
Dar care freamătă în inerţia tăcerii.
Când plânge poetul singur pe cuvinte.
Ecoul lacrimilor sale cântă

În ritm cu viaţa.
Căci el este profund complice
Cu imaginea a tot ce trăieşte.

AŞTEPTARE

Te aşteptam dimineaţa
Ca pe o rază de soare.
Te aşteptam la amiază.
Ca pe o adiere de vânt.
Te aşteptam seara.
Ca pe un surâs de stea.
Te aşteptam întruna.
Ca pe o jumătate vitală.
Rupţi unul de celălalt.
Ca două aripi rătăcind
În zboruri diferite.
Eu eram grăbit să prind cursa
Spre descifrarea luminii.
Tu erai ocupată cu creşterea florilor
În grădină la Sfânta Duminică.
Treceam unul pe lângă celălalt.
Fără să ne recunoaştem.
Eu aveam nevoie de tine.
Tu aveai nevoie de mine
Şi ne ceream dreptul la iubire.
Dreptul la a fi un întreg
Pentru totdeauna.
Dar şi acum te aştept
Şi dimineaţa, şi la amiază, şi seara.
Te aştept din necunoaştere.
Să ocupi jumătatea din mine
Ce încă mă doare.

REFLECŢIE

Câteodată mă uit în oglinda imensităţii
Şi cât de mic mă surprind!

Cât un punct.
Un biet punct.
Picurat din umbra întâmplării
Pe scoarţa timpului.
Dar cât de multă dorinţă
Se sprijină de mine!
Alteori privesc în ţărână.
La o virgulă mişcătoare.
La o biată furnică.
Dar cât de mare îi este povara!
Eu sunt un munte în calea ei.
Un munte de aşteptare.
Crescut din al talazurilor tumult.
Ciocanele inimii bat
În străfundul meu.
Scormonindu-mi adâncul.
Din miezul meu
Izvorăsc valuri de dorinţă.
Potopindu-mi firea.
Astfel eu, sărman punct de suspensie
Şi ea, biata furnică.
Virgulă mişcătoare.
Ne-am întâlnit pe acelaşi drum
Din întâmplare.
Dintr-o simplă întâmplare.

TRANSPARENŢĂ

Din rouă şi din lumină.
S-a născut cerul.
După ploaie
Şi râde imensităţii
Din rouă şi din lumină.
S-a născut curcubeul.
După ploaie
Şi râde cerului.
Din rouă şi din lumină
S-au născut florile

După ploaie
Şi râd zorilor.
Din rouă şi din lumină.
După o ploaie.
S-a născut iubirea
Şi am devenit transparenţi.
Ca sinceritatea.

În noi se văd luminând
Paradisul pierdut
Şi paradisul regăsit.
Astfel ne naştem a doua oară
Să moştenim împreună
O dragoste veşnică.

PARCUL LIBERTĂŢII

În parcul libertăţii.
Unde drepturile omului şi ale animalului
Au înflorit peste noapte.
Vin oameni smălţuiţi în alb şi-n negru
Şi câini neprivatizaţi.
Aduşi cu duba de la centru.
Într-o spânzurătoare cătrănită.
Numită de unii scrânciob.
Se contopesc două figuri adolescentine.
Cu ţigara în colţul gurii.
Au sărit peste două ore de sport.
Să nu-şi deformeze geometria.
Lângă o bancă scheletică.
O blondină de aur.
Cu ochi de smarald rătăcit
Stă pe picioare
Şi sub fusta ei boltită.
Se-ntinde o baltă înspumată.
Un maidanez vine cu jind
Şi, smârcâind pe nas.
Absoarbe feromonii risipiţi.

Când peisajul clar – obscur al înserării
Se revarsă cu miresme de container
Şi de tei surghiunit.
Toţi câinii latră instinctiv la lună.
Apoi se face liniște tăinuitoare.
Din tufele de întuneric
Ies câte un chicot clipocit
Anulat îndată
De un ţipăt prelung de cucuvaie.
Dar, totuși, aici libertatea e la ea acasă.
MAI ÎNTÂI UN VIS

Când faci prima mutare pe șah.
Îţi încolţeşte în minte un vis.
Explorând cele şaizeci şi patru de pătrăţele
În alb şi-n negru.
Ca pe-o scenă bine ordonată.
Apoi faci a doua mutare
Şi-ţi dezgoleşti regina
În faţa partenerului.
Acesta trimite un nebun negru
Să-i dea târcoale.
Apoi îi dăruieşte un ponei
De aceeaşi culoare
Şi nebunul are o pătrundere perfidă.
Și, când ridici o cetate decentă
În calea năvălitorilor
De tot felul, îi pui la temelie
Un vis mai întâi.
Apoi te fereci cu iubita, eventual.
Între zidurile groase
Care-ţi respiră răcoare
Şi-ţi asigură o pace deplină.
Când citeşti o carte.
Îţi strecori visul printre rânduri.
Să fii încredinţat
Că te înalţi sufleteşte
Spre adevărata uitare de sine.

Şi aşa scapi de o inutilă luptă
Cu morile de vânt depăşite.
În toate să pui câte un vis mai întâi.
Dar atenţie la piscul lui!
Să nu fie prea înalt, că prăbuşirea este iminentă.

PASTEL OBSCUR

Secera însângerată a lunii
Se şterge molcom.
Ca o idee.
De amintirea zilei
Ce a fost sacrificată pe rugul asfinţitului.
Perdele grele de-ntuneric
Cad peste zare
Şi acoperă somnul.
Iepele negre ale nopţii
Zdrobesc sub copite fumegânde
Licăririle de stele noi
Ce au scăpărat de mult în nemărginire.
Umbra nechezatului răzleţ
Înfioară marea liniştii.
De unde pescuiesc şi eu
Perle întunecate.
Cu care mă voi împodobi pe furiş
La ultima nuntă.

POEM

Nu. Eu nu prefer pentru mine
O poetă străvezie.
Că-mi seamănă prea mult
Şi mă va deconspira evidenţei.
Prefer să rămân în umbra crinului
Să mă inventariez în tăcere
Şi să-mi evaluez plus-valoarea poeziei.
Hrănindu-mi visele prea flămânde.
Şi prefer pentru mine

O dansatoare zănatecă
Să-mi topesc paşii cu ai ei.
Sărind peste garduri şi peste şanţuri
Împreunaţi cu o aripă în cer
Şi cu una pe pământ.
Să fim două raze rătăcitoare
Prin obscuritatea providenţei
Şi-apoi să devenim două fire de iarbă crudă.
Nu. Eu nu prefer pentru mine
O poetă străvezie.
Că-mi seamănă prea mult
Şi-mi va aminti mereu de mine;
Am fi două timide identităţi:
Ea o întâmplare nouă
Eu o întâmplare veche.
Mereu grăbiţi.
Mereu arzând de patimi.

TULBURARE

Năvalnico.
Te-ai strecurat în mine
Subtilă şi nechemată.
Ca boarea de primăvară printre petale
Şi mi-ai aprins candela inimii
Cu o singură adiere de farmec.
Secera lunii mi-a retezat
Şi gândul, şi mersul
Şi am rămas numai cu sufletul
Tulburat de lumina ta nefirească.
În seara când mi-ai zâmbit prima dată.
De atunci adâncul din mine freamătă.
Ca frunza singuratică în vânt
Şi-acum te cheamă tot mai aproape.
Dar să ai grijă
Să nu te topeşti cumva de inima mea!
Până când mă vei răscoli aşa
Cu lumina ta.

Profund tulburătoareo!

A DOUA ÎNFLORIRE

Când eram copil.
Mă temeam de singurătate
Şi alergam către altcineva anume.
Dar, mai ales, către mama
Alergam să mă apere.
Că ea ştia să mă apere de toate relele.
Numai de mine nu putea să mă apere.
Că eram plin de imprevizibile dorinţe
Şi sfera lumii mele devenea neîncăpătoare.
Astăzi nu mai alerg către altcineva.
Că şi prezenţa cuiva mă acuză.
Singurătatea îmi este prieten.
Dar tot de mine mă surprind.
Că sunt mereu plin
De imprevizibile căutări
Şi adevărul tot mai incert
Îmi pare.
Dar inima îmi înfloreşte a doua oară.
Cu rădăcina înfiptă adânc în seva trecutului.
Ca-ntr-un izvor de apă vie.
Acum în sfera lumii mele
Infinit de încăpătoare
Am slobozit speranţa şi gândul cel izbăvitor
Şi-am renunţat la serbedele iluzii.
Dar nu renunţ la vise.

JOC ÎN DOI

Se avânta spre mine
Cu faţa-nlăcrimată.
Şi mă ruga cu braţele întinse
Să mai rămân la ea
Şi mă lua de mână să fie sigură de mine
Şi eu îi ascultam chemarea

Și rămâneam visând cu ea.
Că aşteptam să creştem împreună
Și ea se lumina deodată toată
Și-mi spunea încredinţată
Că vrea să fie-n veci mireasa mea.
Și mă privea în faţă
Cu ochii mari şi negri.
În mine să pătrundă.
De mine să se-mbete.
De parcă împreună ne-am fi născut de-o viaţă.
Și-apoi mă îmbia la joacă
Și ne jucam în clar – obscur.
Un joc în doi
Și serios ca-ntr-o poveste:
„Tu erai tata.
Eu eram mama.
Tu făceai treabă.
Eu făceam mâncare
Tu mâncai cu poftă.
Eu te priveam zâmbitoare ca un crin.
Apoi tu mă mângâiai şi mă sărutai.
În braţe mă luai.
Alături mă culcai
Și eu îţi şopteam.
Că vreau să fiu în veci mireasa ta".
Și inima zvâcnea în tâmplă.
Ca-n clipa primului secret
Și mă-ndemnai:
Hai, fii tată odată!
Și-atunci eu m-am desprins de ea
Cu o sfială inocenţă
Și ea s-a-ntunecat oftând.
Și focu-acela s-a topit
În mica noastr-ardoare
Și-a devenit abur de vis.
De-atunci pe ea n-am mai văzut-o niciodată.
Că s-a pierdut într-un neant.
Ca amintirea de copil îndepărtată.

Dar mi-a rămas impregnat în suflet
Voalul ei de mireasă
Alb pentru totdeauna.

NAUFRAGIU

Pe valurile înspumate de iubire
Corabia greoaie a lui Ulise
A naufragiat subit şi lamentabil
Pe ţărmul cel de jos
Năpădit de vise.
Poate-un cârcel inopinat s-a prins de pupa
Sau or fi slăbit parâmele uzate.
Oricum, surprinsă, marea lui iubită geme
Şi-abia renunţă la valuri înspumate.
E dezolată clocotitoarea Madonă
Şi, tremurând de ciudă sub văl de ape.
Se roagă de Poseidon neobositul
De suferinţe cu harul lui s-o scape.
Jenat, Ulise stând întins pe plaja albă.
Îşi blestemă eşecul ieşit din fire.
Dar mai visează că se-avântă încă-o dată
Pe culmea talazurilor de iubire.
Se-ntoarce mânios pe-o rână şi-ascultă cum
Din larg, de peste tot, nimfele îl cheamă.
Dar el cu-n fel de nepăsare le respinge
Şi le înjură de soartă şi de mamă.

UMBRA DIN OGLINDĂ

Astăzi am mai rupt o filă din timp.
Ca pe o frunză fragilă.
Ce se va ofili curând în amurg.
Pe ea nu se văd decât urme de paşi
Care curg în aceeaşi direcţie:
Unele mai zglobii.
Altele mai şovăitor.
Unele mai uşoare.

Altele mai greoaie.
Dar toate curgând în aceeaşi direcţie.
Mâine nu voi mai rupe nicio filă din timp
Şi voi alerga la balta cea rotitoare.
Strânsă între malurile tăcerii.
Şi-mi voi privi în ea chipul schimonosit
Care pluteşte legănându-se
Când în sus, când în jos.
Când la dreapta, când la stânga.
Semn răstignit pe oglindă circulară.
Umbra chipului meu mă urmăreşte
Tăcută şi impasibilă.
Ca într-un ochi de cer răsfrânt.
Şi-atunci voi râde la soare
Şi voi fredona o melodie înaltă.
Să-mi recapăt imaginea obişnuită
Şi să rup din timp.
Filă cu filă.
Dureros fără să vreau.

SCHIŢĂ DE POVESTE

Am fost odată două necunoscute
Şi călătoream în neant
Pe două orbite ale destinului.
Ca două scântei cu genă de soare.
Treceam poate unul pe lângă celălalt
Şi nu ne ştiam.
Mie îmi era dor de tine.
Ţie îţi era dor de mine.
Ne simţeam apropierea.
Ca pe o necesitate de întreg.
Eu fără nume, tu fără nume.
Dar, deodată, inerţia recunoaşterii
S-a deschis
Şi-n pragul providenţei ne-am surprins
Şi ne-am dat câte-un nume.
Şi ne-am logodit cu sorele şi cu luna.

Și cu râul și cu ramul.
Cu dorul și cu fiorul.
Apoi ne-am aprins unul de la celălalt
Și din lumina arderii noastre
Am scăpărat alte scântei de stea
Care au înscris la rândul lor.
O altă poveste și-o altă poveste.
Poate în veșnicie ne va citi cineva.
Cineva aidoma nouă.

POETUL
Se zbate-n lanțuri de idei poetul.
Ca Prometeu în dura lor strânsoare.
Cu incisivii trage noduri de cuvinte.
Din ele să țâșnească iubire și lumină
Pe care-n inimi larg deschise
Strop cu strop să le reverse.
El sapă în adâncuri fântâni de apă vie
Și umple ciuturi goale
Și pe inimi ridicate
Și la răspântii de zboruri ostenite
Te-ntâmpină prietenos cu câte-o rază-n palmă.
De-i zi ori de-i noapte.
Poetul somn nu are
Că pasul lui e gândul
Și așternutu-i visul.
Înlăcrimarea cerului trist
E cupa lui cea plină
Și bucuria altuia
E cina lui de taină.
De-aceea, cititor de suflet.
Primește-l în cămara ta curată
Și fi-i prietenul de cruce.
Că el pe tine te alege
Și-ți pune-n mâini ca pe o floare – o carte.